

си. Обременен от положението си в социума, респектиран от възрастта на любимата - дете /среща я на 16 години/ той затваря нейния образ в света на мечтите, желанията, дори зложеланията. Затваря го в територията на необходимата му протеза, за да бъде нарцисстично цялостен, слят с нея и същевременно самовлюбено дистанциран. Мила се превръща в идеална величина, източник на утеха и вдъхновение, безопасно отдалечена от ежедневно битие на героя. Житейските бури са модифицирали характера на Христофоров, победите над ежедневните обстоятелства са го направили още по-независим спрямо нормата за другите и са усилили още повече желанието му по търсене на онова щастие, което литературата отработва в класически трагедии и любовни сюжети */по това време писателят превежда трагедията на Шекспир "Ромео и Жулиета"/*. Конфликтът в съзнанието на героя се появява в момента, в който трябва да напусне уютното убежище на фикционалния образ, на представата за любимата жена и да поеме отговорност за последвалите събития. Христофоров е предизвикан да направи избор "тук и сега" и колебанието, което проявява, разкрива бездната между фикционалната и реална Мила в неговия свят, сигнализира за усложнения вътрешен мир на героя, който все още се опитва, вече с рационални аргументи да под-мести избора на настоящето, за да може да се адаптира към реалността и нейните изисквания, да запази своето емоционално и интелектуално равновесие и най-вече, за да може да продължи литературно да обработва своята любов *["Друго са мечтите, друго е действителността...И моята любов, достойнството на моята любов, няма да ми позволи никакво примирение"]*. Има нещо хедонистично в желанието на героя да опази и наложи различния образ на Другия, да съхрани другостта на своята представа, за да запази конфликтността в своя вътрешен и крайно драматизиран свят. Пред херметичната затвореност на този свят Мила ще изтърпне наранена и изгубила на свой ред въз-желания образ на любимия. Героинята обича и обяснява своята влюбеност чрез езика на спомена и на очакването, на миналото и на бъдещето. Конфликтът, който взривява вътрешния и свят е липсващият език за любовта в настоящето /т.е. тя може да изговори и изживее халюцинаторно любовта в настоящето, да постави своите искания, да експлицира вътрешния си конфликт/. Усещанията на Христофоров тръгват от езика на спомена,